

Άλλος ο Σπείρων και άλλος ο Θερίζων

Ορθοδοξία και

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Μία μεγάλη αλήθεια αναφέρει ο Χριστός στους μαθητές Του, καθώς έχει ολοκληρώσει τον διάλογο με μια γυναίκα Σαμαρείτιδα στην πόλη Συχάρ, έχοντας συζητήσει μαζί της για την ανάγκη του ανθρώπου να πιει από το «ζων ύδωρ» που είναι ο Ίδιος ο Κύριος, ο Μεσσίας που ανέμενε ολόκληρη η ανθρωπότητα. «Άλλος εστίν ο σπείρων και άλλος ο θερίζων» (Ιωάν.4, 37) λέει ο Χριστός σ' εκείνους που Τον ακολουθούν, αλλά μέσα τους νιώθουν ότι κάτι πρέπει να αποδείξουν τόσο στον Ίδιο, όσο και στον κόσμο, αλλά και στους εαυτούς τους. Ότι δηλαδή μπορούν να είναι αυτόφωτοι, να σταθούν στα πόδια τους, να μπορούν να γίνουν πετυχημένοι στα έργα που θα κάνουν, ιδιαιτέρως στα πνευματικά, σ' αυτά που αναφέρονται στη σωτηρία του κόσμου, αλλά και σε κάθε άλλο έργο. Ο Χριστός διαβλέπει στην ψυχή τους αυτή την καθαρά ανθρώπινη επιθυμία. Ήταν όλοι κουρασμένοι από την οδοιπορία. Κι ενώ Εκείνος στέκεται στο πηγάδι του Ιακώβ, αυτοί αποφασίζουν να πάνε στην πόλη, για να προμηθευθούν τρόφιμα. Θέλουν να δείξουν, εκτός των άλλων, στο Χριστό ότι είναι πρόθυμοι να Τον διακονήσουν, να Του προσφέρουν ό,τι μπορούν για να Τον ξεκουράσουν, ενώ η όλη παρουσία τους κοντά Του μας δείχνει ότι είναι έτοιμοι να συνεχίσουν το έργο που Αυτός ξεκινά, να παλέψουν να κάνουν πράξη ό,τι Αυτός τους διδάσκει και με τα λόγια και το παράδειγμά Του.

Ο Χριστός λοιπόν, χωρίς να αρνείται τον κόπο και την επιθυμία των μαθητών Του να Τον διακονήσουν, αλλά και να Του δείξουν ότι μπορούν να παλέψουν και να πετύχουν στη ζωή τους να σπείρουν και να θερίσουν κατά την δύναμή τους, τους υποδεικνύει αυτή την μεγάλη αλήθεια. Ότι άλλος είναι αυτός που σπέρνει και άλλος είναι αυτός που θερίζει. Δεν πρέπει ο άνθρωπος να είναι απόλυτος στις επιδιώξεις του, να τα θέλει όλα δικά του, να νομίζει πως θα τα καταφέρει να πετύχει σε ό,τι έργο κάνει. Αντίθετα, χρειάζεται να έχει ταπεινό φρόνημα και να γνωρίζει ότι δεν μπορεί να του λείπει το πνεύμα και το ήθος της διακονίας στα

έργα της ζωής και στην αξιοποίηση των χαρισμάτων του, όμως αυτή η οδός δεν μπορεί να συνδυάζεται με το απόλυτο άγχος, την θήρευση της επιτυχίας με κάθε τρόπο και μέσο, όπως επίσης και την συνεχή κατάκριση των άλλων, οι οποίοι δεν μπορούν να ανταποκριθούν στα όσα ο καθένας σκέφτεται και ζητά ή επιδιώκει. Από την άλλη, ο χρόνος δεν φτάνει για το θερισμό. Δεν είναι απαραίτητο ότι αυτός που σπέρνει θα προλάβει να θερίσει. Η ζωή συνεχίζεται και ο καθένας άνθρωπος έχει να επιτελέσει ένα έργο και να εκπληρώσει ένα σκοπό. Να προσφέρει αυτό που μπορεί και να αφήσει στο Θεό τα υπόλοιπα.

Ο λόγος του Χριστού είναι αληθινά παρηγορητικός για εμάς τους ανθρώπους που νιώθουμε ότι συνεχώς καλούμαστε να πετυχαίνουμε στις εξετάσεις, τις οποίες περνούμε στη ζωή μας. Και είναι τέτοιος ο πολιτισμός μας, ο οποίος θηρεύει την επιτυχία και την θεωρεί μοναδικό σκοπό της ύπαρξης, ώστε να μην αφήνει περιθώρια λάθους, αποτυχίας, ήττας. Και ο κάθε άνθρωπος νιώθει ότι κρίνεται η προσωπικότητά του μέσα από τα έργα τα οποία καλείται να κάνει. Ότι θα πρέπει να αποδείξει πόσο καλός και ικανός είναι. Να εξαγοράσει την αποδοχή και τον έπαινο των άλλων. Να επιδείξει έργο και παραγωγικότητα. Να πείσει όσους τον γνωρίζουν ότι μπορεί και να κερδίσει τα οφέλη που απορρέουν από την εικόνα που παρουσιάζει στους άλλους. Να πείσει και τον ίδιο του τον εαυτό ότι χρειάζεται να κάνει το παν, προκειμένου να νιώσει ικανός, να ανεβάσει το επίπεδο της αυτοεκτίμησής του.

Αυτός ο δρόμος μεταφέρεται ακόμη και στη σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Ο άνθρωπος νιώθει ότι πρέπει να αποδείξει στο Θεό ότι είναι άξιος Του, με αποτέλεσμα να κινδυνεύει να πέσει στην υπερηφάνεια ή να αδυνατεί να συγχωρέσει τον εαυτό του για τα λάθη και τις πτώσεις του, επειδή είναι φανερό ότι δεν μπορεί να πετύχει το σκοπό του, ο οποίος ξεπερνά τα μέτρα μας. Άλλοτε, επειδή ο άνθρωπος γνωρίζει ότι δεν μπορεί να φτάσει στο Θεό, αφήνει εντελώς τον εαυτό του να παραδοθεί στη οδό της απωλείας, με κριτήριο την δεδομένη αποτυχία του. Έτσι, αφήνει και τη σχέση του με το Θεό στο περιθώριο, ενίοτε ζει να μην υπάρχει Θεός, ή θεωρεί πως μπορεί να απολαύσει τη ζωή του και όταν θα έρθει το τέλος ο εύσπλαχνος θα του δώσει την άφεση.

Ο λόγος του Χριστού όμως μάς βάζει στα μέτρα που χρειάζεται να έχουμε. Δεν δικαιολογεί την ραθυμία, την εγκατάλειψη της προσπάθειας, το συμβιβασμό με το κακό ή την αδιαφορία γι' αυτό στον κόσμο. Δεν δικαιολογεί την απουσία προσπάθειας σε ό, τι κάνουμε και πνευματικό και κοσμικό. Γιατί τίποτε δεν περιφρονεί ο Θεός, ούτε απορρίπτει τη ζωή και τις ανάγκες της. Αν ήταν έτσι, δεν θα επέτρεπε στους μαθητές Του να πάνε στην πόλη για να προμηθευθούν τρόφιμα. Διδάσκει όμως ότι «και ο θερίζων μισθόν λαμβάνει και συνάγει καρπόν εις ζωήν

αιώνιον, ίνα και ο σπείρων ομού χάρη και ο θερίζων» (Ιωάν.4, 36). Δεν έχουμε να αποδείξουμε σε κανέναν τίποτε. Καλούμαστε να κάνουμε το έργο που μπορούμε και έχουμε κληθεί από το Θεό και τα χαρίσματά του ο καθένας να επιτελέσει και να συμπληρώνει ο ένας τον άλλον. Αυτή είναι και η οδός του σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας. Η αλληλοσυμπλήρωση. Αυτή είναι και η οδός κάθε σώματος, της οικογένειας, της εργασίας, της κοινωνίας. Η αλληλοσυμπλήρωση και η συνεργασία.

Ο ανθρώπινος εγωισμός υπερτονίζει αυτόν που θερίζει. Που φέρει απτά αποτελέσματα. Γι' αυτό εκείνος που σπέρνει, ενίοτε αισθάνεται μειωμένος, περιφρονημένος και περιθωριοποιημένος, καθώς αγνοείται η προσφορά του. Αν όμως δεν υπάρξει η σπορά, ποιος θα θερίσει; Ο Χριστός προσφέρει τον σπόρο του λόγου και του ύδατος του αλλομένου εις ζωήν αιώνιον τόσο στους μαθητές Του, όσο και στην Σαμαρείτιδα και στον κόσμο ολόκληρο, πέρα από κάθε εποχή και τόπο. Η παρακαταθήκη του λόγου, αλλά και του ύδατος είναι η Εκκλησία. Ζητά όμως για τον θερισμό τον ενθουσιασμό της αποδοχής της κλήσης και της ευλογίας, αλλά και την εργασία με πνεύμα ταπείνωσης και υπερνίκησης του εγωκεντρικού άγχους ότι θα πρέπει να αποδείξουμε την αξιοσύνη μας. Και σ' αυτό το σημείο η πίστη δείχνει έναν άλλο δρόμο σε σχέση με την εποχή μας. Αυτός ο δρόμος μπορεί να μην κάνει θόρυβο ή να μην οδηγεί στην δόξα και την αποδοχή, όμως γαληνεύει την ψυχή και την συνείδηση του καθενός και τελικά αποτελεί τον σιωπηλό τρόπο με τον οποίο αλλάζει τόσο η δική μας ζωή, όσο και η ζωή του κόσμου. Τελικά ο Χριστός είναι Αυτός που θα θερίσει από κάθε κόπο χριστιανικό, από κάθε ψυχή που θέλει να ξεδιψάσει από τον λόγο και την μαρτυρία Του, από κάθε αγώνα, μικρότερο και μεγαλύτερο. Και η εμπιστοσύνη της συνάντησης μαζί Του γεννά την επιθυμία και την προσπάθεια για αλληλοσυμπλήρωση, δρόμο και τρόπο που αποτελεί την όντως ελπίδα.

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr